

Sygn. akt I KO 24/20

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

po rozpoznaniu sprawy **M. G. , T. G. , S. M. i Z. S.**

oskarżonych z art. 297 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i
innych

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 września 2020 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 14 lipca 2020 r., sygn. akt III K (...)

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2020 r. Sąd Okręgowy w B., na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem przekazania sprawy oskarżonych M. G., T. G., S. M. i Z. S. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu postanowienia Sądu wskazano, że jeden z oskarżonych – M. G. jest bliską rodziną sędziego, który orzeka w III Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w B. . W związku z tym rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez Sąd właściwy miejscowo godziłoby w wizerunek Sądu i całego wymiaru sprawiedliwości stwarzając u postronnego obserwatora, przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w Sądzie Okręgowym w B. w sposób obiektywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego w B. jako zasadny zasługuje na uwzględnienie. Korzystanie z właściwości z delegacji przewidzianej ustawowo w przepisie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) – i jedynie w sytuacji, gdy zostanie wykazane, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia.

W niniejszej sprawie, istotnie, zachodzą tego rodzaju okoliczności, które mogłyby rzutować na brak obiektywizmu i bezstronności przy rozpoznaniu sprawy przez sąd właściwy miejscowo. Za takie okoliczności należy uznać sytuacje, które mogłyby wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w społeczeństwie nawet mylne przekonanie, podjęte jednak w oparciu o racjonalne przesłanki, że w sądzie właściwym miejscowo nie ma wystarczających warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68, z dnia 10 grudnia 1999 r., III KO 98/99, Prok. i Pr. 2000/Nr 3, poz. 7, z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNKW - R 2008, poz. 2072, z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, OSNKW - R 2008, poz. 2280*).

W rozważanej sprawie okoliczności faktyczne wskazane przez Sąd Okręgowy w B., a także analiza akt tej sprawy są tego rodzaju, że przemawiają za jej przekazaniem do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Należy do nich zaliczyć kontekst sytuacyjny powodujący, że z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości jest rzeczą niewskazaną, aby w przedmiotowej sprawie, dotyczącej oskarżenia brata ciotecznego jednego z sędziów sądu właściwego miejscowo, orzekali sędziowie tego sądu. Nie bez znaczenia jest także fakt, na który zwrócił uwagę wnioskujący Sąd, że pozostawienie tej sprawy w sądzie właściwym miejscowo mogłoby prowadzić do kwestionowania przez opinię publiczną prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia niezależnie od jego treści.

Sąd Najwyższy ma na uwadze fakt, że choć okoliczności te nie dotyczą pozostałych oskarżonych, to jednak z uwagi na specyfikę niniejszej sprawy, okoliczności podmiotowo – przedmiotowe oraz materiał dowodowy w postaci m. in. wyjaśnień M. G., oczywiście niecelowym byłoby wyłączenie sprawy tego oskarżonego do odrębnego rozpoznania.

Z tych względów uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, Sąd Najwyższy przekazał ją do Sądu Okręgowego w S. . W tym zakresie kierowano się także względami ekonomiki procesowej, tj. bliskości Sądu z delegacji.